

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. C., M. D., T. J. oraz Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowo Handlowego J.(...) sp. j. w K.

przeciwko dłużnikom A. S., J. S.

o świadczenie pieniężne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2008 r.,

na skutek skargi wnioskodawców o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2007 r., sygn. akt III CNP (...),

wznawia postępowanie wszczęte skargą wierzycieli o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2005 r., II Cz (...), i oddala skargę o wznowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 września 2007 r., III CNP (...), Sąd Najwyższy odrzucił skargę wnioskodawców J. C., M. D., T. J. - Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe „J.(...)” w K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2005 r., gdyż postanowienie to – dotyczące kosztów postępowania egzekucyjnego – nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2008 r., SK 77/06 (OTK-A Zb.Urz. 2008, nr 3, poz. 39) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w części obejmującej słowa „kończącego postępowanie w sprawie” jest niezgodny z art. 32 ust. 1 i art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji, w związku z czym wnioskodawcy – powołując się na

podstawę przewidzianą w art. 401¹ k.p.c. – złożyli skargę o wznowienie postępowania zakończonych ww. postanowieniem Sądu Najwyższego i wnieśli o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga wnioskodawców o wznowienie postępowania spełnia wszystkie ustawowe wymagania, a zważywszy na fakt, że zachodzi podstawa określona w art. 401¹ w związku z art. 399 k.p.c., należało wznowić postępowania w granicach wyznaczonych tą podstawą.

Przechodząc do rozpoznania sprawy na nowo (art. 412 § 1 k.p.c.), tj. do oceny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2005 r. – jej dopuszczalności i ewentualnie występowania przesłanek uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania – należy stwierdzić, że jednym z konstrukcyjnych wymagań stawianych skardze jest wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). W tym zakresie skarżący stwierdzili lakonicznie, że „wykorzystali wszystkie środki zaskarżenia, a dalsze środki zaskarżenia nie służyły”.

Stwierdzenie to – niezależnie od tego, że nie spełnia wymagań stawianych przez judykaturę Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, niepubl., i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140) – jest nietrafne. Należy zwrócić uwagę, że podważane skargą postanowienie Sądu Okręgowego w K. zostało wydane na podstawie art. 49 ust. 1 zdanie 3 oraz art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 133, poz. 882 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 24 września 2004 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 236, poz. 2356), które – wyrokami Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 maja 2005 r., P 6/04 (OTK-A Zb.Urz. 2005, nr 5, poz. 50) oraz z dnia 8 maja 2006 r., P 18/05 (OTK-A Zb.Urz. 2006, nr 5, poz. 53) – zostały uznane za niezgodne z Konstytucją. Skarżący mogli zatem, powołując się na art. 401¹ k.p.c., wnieść skargę o wznowienie postępowania w sprawie, w której wydano postanowienie z dnia 13 czerwca 2005 r., zważywszy zwłaszcza, że termin do wniesienia takiej skargi – po wydaniu przez Trybunał wyroku z dnia 17 maja 2005 r. – był jeszcze dla wnioskodawców otwarty (art. 407 § 2 k.p.c.).

W tej sytuacji, skoro skarżący nie skorzystali ze skargi o wznowienie postępowania, to nie przysługuje im skarga przewidziana w art. 424¹ § 1 k.p.c. Poza tym skarga nie jest dopuszczalna także dlatego, że skarżący – wypełniając wymagania przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. – nie wykazali, dlaczego skargi o wznowienie postępowania nie wnieśli, albo że – gdyby ją wnieśli – byłaby ona nieskuteczna. Sformułowanie, że „wykorzystali wszystkie środki zaskarżenia, a dalsze środki zaskarżenia nie służyły”, jest w tym zakresie dalece niewystarczające.

W konsekwencji należy uznać, że odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, dokonane postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2007 r., było prawidłowe, zatem skargę o wznowienie należało oddalić (art. 412 § 2 k.p.c.).